

dem, dette Lovforslag foreslaar, saa langt vil man ikke kunne komme ned, men jeg anser ganske vist ogsaa de 3 Kr. 12 Ore for at være netop 3 Gange for lavt anslaaet.

Da ingen yderligere ønskede at høre sig, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

J. C. Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa dette Lovforslag henvist til det Udvalg, som er besluttet nedfat angaaende Forslag til Lov angaaende Ulykkesforsikring for det danske Folk.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden (Sofus Høgsbro): Der er ikke mere paa Dagsordenen, men uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til Folketingsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) for paa egne og Medforslagsstilleres Vegne at forelægge det ved Mødets Begyndelse anmeldte Forslag til Forandring af Grundlovens §§ 25, 48 og 49.

Ordføreren for Forslagsstillerne (C. Hage): Det Forslag om Ændringer i Grundloven, som jeg herved paa Reformpartiets Vegne skal fremsætte, kræver hverken efter sit Formaal eller efter sit Indhold nogen vidtløftig Redegørelse. At den lange og oprivende Strid, som vi have gennemlevet, ikke vil kunne finde sin endelige Afslutning uden gennem forfatningsmæssig vedtagne Bestemmelser, er noget, hvori sikkert de færreste ikke ville være enige. Denne Strid har jo været ikke blot en Strid mellem forskellige Anskuelse om Love, om Bevillinger og politisk Magt, men det har været en Strid om selve den bestaaende Retsorden, om fundamentale Bestemmelser i den gældende Forfatning. Det er indlysende, at en saadan Strid ikke kan sluttet derved, at de to Parter paa en Stund holde op med at slaas, men i øvrigt hver bliver ved sit og forbeholder sig at begynde paa ny, naar det maatte passe dem. Og lige saa lidt kan man slaa sig til Taals med, at en saadan Strid ikke behøver nogen Afslutning. Det kan

gælde om saa mangen anden Sag, som i et Øjeblik rejser en Sky af Støv, der lige saa hurtigt lægger sig og dermed er glemt. Men det kan ikke gælde, hvor det drejer sig om den Retsorden, der er Grundlaget for hele det offentlige Liv, og hvis Usikkerhed bringer en aldrig hvilende Uro i al det offentlige Livs Gerning. I Fjor, da det ærede Medlem for Kallundborgkredsens (Arabbe) havde forelagt et Grundlovsforslag, udtalte Konsejlspræsidenten; at han for sit Vedkommende var villig til at yde sin Medvirning til at søge en Løsning. Udtalelser i lignende Retning fremkom fra Ordførerne for Tingets forskellige Partier. Jeg tør gaa ud fra, at der saaledes om selve det principale ikke synes at være Uenighed, og det bør der fornødtigvis heller ikke kunne være. Noget andet er, at der selvfølgelig altid kan rejses Tvivl, dels om, hvorvidt det er betimeligt at bringe et Forslag frem, dels om, hvad Indholdet af et saadant Forslag skal være.

Hvad Betimeligheden angaar, da var det et Moment, som i Fjor blev stærkt fremhævet. Ogsaa jeg for min Part udtalte Tvivl om, hvorvidt Øjeblikket var kommet til at tage denne Sag op. Vi stode jo den Gang med et nyvalgt Folketing, med ny Partidannelser og med et nyt Flertal. Stillingen mellem Partierne indbyrdes og hele den politiske Fremtid kunde synes usikker og uvis. Men det kan siges, at det Nar, der er hengaaet, har bidraget til at klare og fæstne meget. Tilliden til, at Sindene ere faldne ja meget til No, at der med Nytte kan gøres et Forsøg paa at løse det store Spørgsmaal, som endnu henstaar uløst, er blevet styrket. Den nuværende politiske Tilstand er jo nærmest en Vaabenhvile. Men en væbnet Stilstand er ikke Fred. De Vilkaar, hvorunder man stadig maa se efter, om Krudtet er tørt, og om Sabelæggen er skarp, ere ikke tjenlige for den uforstyrrede Hengivelse til fredeligt Arbejde. Men Vaabenhvilen er tjenlig til at berede Vej for Freden. Medens Sindene ere i No, bør man søge at faa det endelige Fredsdocument opfat; naar Sindene atter begynde at blive varme, vil det let vise sig at være for sent. Og hertil kommer fremdeles, at det Grundlovsudvalg, som blev nedfat i Fjor, har gjort et betydeligt Arbejde i denne Sag. Det hele Spørgsmaal er blevet fra mange Sider gennemtænkt og gennearbejdet; mere og mere synes der at fæstne sig en fælles Opfattelse om den Retning, hvori et Forslag til Grundlovsændring bør gaa.